

CARBOXY MOT EKSEM

Idag har jag varit på [Stureplanskliniken](#) för min fjärde carboxybehandling mot eksem.

Jag har ju – som ni som läst den här bloggen ett tag – länge kämpat mot problem med eksem. Lite bakgrund för er som inte läst:

Jag har lidit av eksem sen barndomen och ordinerades – år efter år – av diverse hudläkare kortison, kortison och så lite mer kortison. Till slut hamnade jag hos den som ansågs var den "bäst ansedde" hudläkaren i Västsverige, på Sahlgrenska. Det enda han gjorde var att skriva ut starkare och starkare kortison. Till slut fick jag en sån stark salva att inte ens min mamma fick hämta ut den åt mig. Och vad gjorde dessa starka kortisonsalvor då? Jo, de lindrade eksemen tillfälligt. Men glömde jag ta kortison en enda dag – eller ens en morgon eller kväll – så kom de tillbaka igen med full styrka.

Under ytan låg orsaken till eksemen och kokade.

Kortison tunnar ju ut huden, så till slut fick jag stora vita fläckar på kroppen där jag smörjt in mig med kortison. På sommaren såg jag inte klok ut. De vita fläckarna spridde sig över hela magen och armarna, medan de kokande eksemen hittade nya vägar att bryta sig ut ur kroppen som t ex ansiktet och fingrarna. Under de tre åren jag bodde i Singapore försvann alla mina problem som genom ett ljuvligt trollslag. Men när vi flyttade hem till Sverige kom de tillbaka igen.

Till slut insåg jag att kortison aldrig kommer hjälpa, så jag slutade med allt. Sista gången jag var hos den där s.k. "experten" frågade jag om det verkligen inte fanns något annat alternativ än kortison till eksem. "Är det verkligen BARA det som du kan rekommendera?" frågade jag.

"Ja. Bara kortison."

"Så du säger att INGENTING annat har någon betydelse, som t ex vad jag äter eller så?"

"Nej. Din hud är sån bara. Det är bara kortison som hjälper."

Yeah, right, bye asshole. Sa jag INTE men nu önskar jag att jag hade det. Typiskt inskränkt läkare. Jag har i stort sett noll förtroende för läkare. Kirurger, fine, men hudläkare? Tillåt mig skratta. De kan inte bota sjukdomar, de har ingen utbildning för det. Det de är upplärda att göra är att bota SYMPTOM och sälja på en läkemedel. Ingenting annat. De har inget intresse av eller kompetens att gå till botten till orsaken med hudproblemen, ingen jag har träffat i alla fall.

I vilket fall. Jag lämnade kortisonträsket och lät min stackars hud repa sig. Sedan började jag gå hos en homeopat som till skillnad från "läkaren" sa att problemet inte var min hud, utan inre obalanser i lever och njurar som stöttes ut VIA huden. Jag fick homeopatmediciner och slutade äta fläskkött, och efter ett tag allt kött.

Det tog över ett år och det var ett rent helvete under utrensningsperioden, men sedan blev det bättre. Och bättre. Och bättre. Mina vitiligofläckar försvann och till slut även eksemen. Jag åt homeopatmedicin i flera år men sedan slutade jag även med det, och i nästan 10 år levde jag ett i stort sett eksemfritt liv.

Sedan – i full kraft och plötsligt- kom det tillbaka. Efter två barn och alla hormonella förändringar som följde. Hela vintern för två år sen plågades jag av eksem som kliade, sved, kliade, sved, kliade, sved på både händer och ansikte. Flera gånger fick jag stanna hemma från jobbet för att jag kliat sönder hela ansiktet så det blödde och var helt svullet. Jag kunde helt enkelt inte visa mig. Smink var otänkbart. Bara att nudda huden utlöste en våldsamt klåda. Händerna var så svullna att jag inte fick av mig min vigselring på 4 månader. Inte för att jag ville ta av mig den, men den satt FAST och jag fick panik.

Denna gång hjälpte inga homeopatmediciner. Jag provade allt. Till slut, i ren desperation, gick jag till akuten och tog en kortisonbehandling mot bättre vetande, bara för att lindra det värsta helvetet. Det försvann i fyra underbara dagar, men när tablettorna var slut kom allt tillbaka i *full force*, sju gånger värre. INGENTING hjälpte. Jag kunde inte vara i vatten överhuvudtaget. Hur många kan undvika vatten en hel dag när man har två små barn? Varje dusch, varje disk, varje bad, varje gång jag tvingades tvätta händerna var tortyr. Ofta tog jag så hett vatten att jag nästan skällade händerna och lät smärtan ta över klådan. Vad. Som. Helst. Bara inte klådan.

Jag klädde mig i långärmade tröjor som jag kunde gömma mina blödande händer i. Packade på foundation i ansiktet bara för att kunna gå till jobbet, även om hela huden kokade och kliade under sminket.

Till slut försvann det. Jag slutade äta mjölkprodukter och boostade mitt immunförsvar med D-vitamin och magnesium samt **kolloidalt silver** och **EMS-salva** vid behov. Jag kan inte säga att detta var direkta orsaker till att jag blev bättre. Det kan bero på en mängd faktorer – att det blev vår, att jag mädde psykiskt dåligt under en lång period, att jag åt dåligt, att eksem alltid ligger latent hos mig, etc. Men åtminstone försvann det värsta utbrottet.

Just nu har jag eksem på händerna. Jag tycker det är jobbigt eftersom man jämt använder händerna, men det är tusen gånger bättre än vad det var för två år sen då jag även hade det i ansiktet. Det är vidrigt nu men ändå hanterbart.

Så när jag var hos Stureplanskliniken sist och gjorde *skinboosters* (som för övrigt gjort underverk för mitt ansikte!) så föreslog Rebecca carboxy på mina händer.

Tja, tänkte jag. Jag har ju inget att förlora. Jag testar. Och så gjorde jag det.

Carboxybehandling är när man puffar in koldioxid i huden, vilket gör att kroppen tror att det råder syrebrist vid det specifika området och ökar syreproduktionen just där. Behandlingen har inga kända biverkningar, och används vid skadad hud – mest typ celluliter och påsar under ögonen, och har visat sig ha väldigt god effekt på eksem och psoriasis. Händerna gör mest ont, enligt Rebecca, mycket mer än ansiktet. Och det gör ONT – som ett getingstick som bränner till, och sedan själva gasen som trycks in. SHIT vad ont det gör. Men det går snabbt över, det är ingenting som ömmar efteråt eller så. Alla 10 fingrar plus några extra plågsamma stick mitt i handen, är över på en kvart. Efteråt känns det ingenting.

Sex gånger ska man göra och efter tre bör man se en förbättring enligt Rebecca. Jag märkte ingen skillnad alls de första två gångerna, men efter tredje var det en markant skillnad. Eksemen var kvar såklart, men hela handens hudstruktur känns mycket mjukare, mer elastiskt och det **KLIAR INTE!!!**

Carboxy tar såklart inte bort *orsaken* till eksemen, lika lite som kortison gör, men det hjälper huden att reparera sig själv. Jag är mycket spänd över att se hur det kommer att bli de två sista gångerna!!



Carboxy kallas "mirakelgasen" pga sin föryngrande effekt på huden, vilket mina händer är i stort behov av, skadade som de blivit av all eksem som torkar ut huden. Rebecca laddar apparaten och efteråt ser jag såhär flinande glad ut för att jag överlevt även denna stingsliga kvart 😊

♥♥♥